Din periodice de Ion Barbu

(I) Cuprins

01. Elan
02. Lava
03. Copacul
04. Banchizele
05. Panteism
06. Arca
07. Munţii
08. Pentru marile Eleusinii
09. Peisagiu retrospectiv
10. Fulgii
11. Luntrea
12. Când va veni declinul
13. Râul
14. Umanizare
15. Convertire
16. Ultimul centaur
17. Gest
18. Selim
19. Protocol al unui club Matei Caragiale
20. Bălcescu trăind

Elan

Sunt numai o verigă din marea îndoire.
Fragilă, unitatea mi-e pieritoare; dar
Un roi de existenţe din moartea mea răsar.
Şi-adevăratul nume ce port e: Unduire.
Deci, arcuit sub timpuri, desfăşur lung ţesut
De la plăpânda iarbă la fruntea gânditoare.
Şi blondul şir de forme, urcând din soare-n soare.
În largul vieţii revarsă un trecut.
Din călătoarea undă, din apele eterne.
Îmi însuşesc veşmântul acelor care mor.
Şi înnoit şi ager alerg – subtil fior – Prin săli orgolioase ori umede caverne…
Şi astfel, în pământuri croindu-mi vaste porţi
Spre ritmuri necuprinse de minte vreodată.
Aduc înaltei Cumpeni povara mea, bogată

De-atâtea existenţe şi tot atâtea morţi.
Lava
Te-nnăbuşai în pâcla încinsei atmosfere.
O, tu, noian de lavă ce-aveai să fii pământul!
Făptura nu sunase din trâmbiţi de cratere.
Nu fulgerase încă, în noaptea ta, cuvântul…
Ce surdă clocotire, ce-nceată aşteptare
Sub aburii roşiatici, sub aburii de fier.
Când înspre noi tărâmuri voiai o revărsare.
Când, oprimat de umbră, tu presimţeai un cer!
Dar se desprinse vălul, şi-o boltă-ndepărtată
Din zâmbetu-i albastru desfăşură spre tine;
O clipă a fost… şi totuşi, sclipirea ei curată
Te-a înfrăţit de-a pururi cu sferele senine.
De-atunci, spre o altă lume fluida-ţi formă tinde.
Cu slava-ntrevăzută un dor fără de saţiu
Ar vrea să te-mpreune… şi ca s-o poţi cuprinde.
Tentacule lichide îţi adânceşti în spaţiu.
Copacul
Articol II. Hipnotizat de-adânca şi limpedea lumină
A bolţilor destinse deasupra lui, ar vrea
Să sfarme zenitul, şi, nnebunit, să bea.
Prin mii de crengi crispate, licoarea opalină.
Nici vălurile nopţii, nici umeda perdea
De nouri nu-i goneşte imagina senină;
De-un strălucit albastru viziunea lui e plină.
Oricât de multe neguri în juru-i vor cădea…
Dar când augusta toamnă din nou îl înfăşoară
În tonuri de crepuscul, când toamna prinde iară
Sub casca lui de frunze un rod îmbelşugat.
Atunci, intrând în simpla, obşteasca armonie
Cu tot ce-l limitează şi-l leagă împăcat.
În toamna lui, copaculse-nclină către glie.
Banchizele
Articol III. Din aspra conptire a gerului polar
Cu verzi şi stătătoare pustietăţi lichide.
Sinteze transparente de străluciri avide
Zbucnesc din somnorosul noian originar.

Mereu rătăcitoare, substratul lor închide
Tot darul unui soare roşiatec şi avar.
Apoi, de-a lungul nopţii, tot aurul stelar
Şi toată înflorirea reflexelor fluide.
Iar când, târziu, prin trude-ndelungi şi fir cu fir
Au strâns în nävi de gheaţă un fabulos Ofir.
Iluminate, pline de spornica lor muncă.
Pornesc să-şi întrunească ascunsele comori.
Şi peste mări de umbră şi linişte aruncă
Efluviile unor neprihănite zori.
Panteism
Vom merge spre fierbintea, frenetica viaţă.
Spre sânul ei puternic, cioplit în dur bazalt.
Uitat să fie visul şi zborul lui înalt.
Uitată plăsmuirea cu aripe de ceaţă!
Vom coborî spre calda, impudica Cybelă.
Pe care flori de fildeş ori umed putregai
Îşi înfrăţesc de-a valma teluricul lor trai.
Şi-i vom cuprinde coapsa fecundă, de femelă.
Smulgându-ne din cercul puterilor latente.
Vieţii universale, adânci, ne vom reda;
Iar nervii noştri, hidră cu mii de guri, vor bea
Interioara-i mare de flăcări violente.
Şi peste tot, în trupuri, în roci fierbinţi – orgie
De ritmuri vii, de lavă, de freamăt infinit.
Cutremurând vertebre de silex ori granit.
Va hohoti, imensă, Vitala Histerie…
Arca
Articol IV. În tulburatu-mi suflet am construit o arcă
— Informă nălucire de biblic corăbier
Şi turme-ntregi de gânduri pe puntea ei se-mbarcă.
Noroade-ntregi, plecate puternicului cer.
E vremea să se-abată mânia lui! O ploaia
De stropi rigizi întinde zăbrele de oţel.
Corabia aleargă… în negura greoaie.
Corabiase-nclină, şi-aleargă fără ţel…
Şi cel din urmă creştet de munte se cufundă…
— Spre care ţărm, Stăpâne, spre care Ararat

Din bruma depărtării mă poartă-adânca undă?
S-a coborât pe ape linţoliu-ntunecat.
Aud cum se destramă un suflet undeva.
Departe, în a ploii acidă melopee…
E noapte-n larg… Iar arca te aşteaptă, Jehova.
Pe mările din suflet să fereci curcubeie.
Munţii
Secţiune 4.01 Posomorâta lor înlănţuire
Nu e decât un spasm încremenit – Supremă încordare de granit.
Rămasă dintr-o altă întocmire.
Demult, când dorul lor nebiruit
Îi logodi cu vasta strălucire.
Un braţ semeţ au repezit spre fire…
Dar gheaţa înălţimii l-a-mpietrit.
Şi-n vremea ce c-un gest de renunţare
Atâtea stânci expiră-n vijelie.
Şuvoiul apei neîncăpătoare.
— Şerpuitoare formă veşnic vie – Prin necuprinsa zărilor câmpie
Se-ndreaptă către mări odihnitoare…
Pentru marile Eleusinii
Articol V. Când calda strălucire a lunilor toride
Va prinde să decline, când soare potolit
Spre golfuri de-ntuneric va luneca trudit.
Îşi va rosti chemarea din nou Eumolpide…
La vorba lui, pătrunsă de-un tăinuit fior.
Tu vei ghici durerea Zeiţei pământene
Şi plânsetul Fecioarei, ce câmpuri leteene
I-e dat mult timp să ude în roua ochilor.
Şi-n toamna somptuoasă de purpură şi nacru.
În toamna unde seara încheagă tonuri vii.
Prin surda picurare a orelor târzii
Îţi vei purta tristeţea, încet, pe Drumul Sacru.
Nocturne bolţi vor ninge din slăvi misterul lor.
Ţi s-o răsfrânge-n suflet tăria-ngândurată.
Iar sfânta ta durere va trece legănată.
În ritmuri largi şi grave, de corul sferelor.
Pe Calichor, în templul încins de roci calcare.

Acolo te aşteaptă, cucernic, dorul meu:
Acolo vei ajunge în Marea Noapte, greu
De gânduri, de nelinişti, de-adâncă-nduioşare.
Mă vei urma... Cuvântul va depăna domol
Povestea fără nume a nunţii subterane;
Uimit, îi vei cuprinde supremele arcane
Din culmi nebănuite şi limpezi, de simbol.
Iar când, topit în apa adâncilor mistere.
Zeiţei chtoniene întreg te vei fi dat.
Cu mâini îngemănate şi gând cutremurat
Îţi voi aduce iarba culeasă în tăcere...
Peisagiu retrospectiv
Secţiune 5.01 I
O, desfrunzirile din urmă!
Te uită, vastele păduri
Stau veştede sub greaua turmă
De nori haotici şi obscuri.
Te uită, soli ai crustei albe
Ce-o să se-aşeze de pe-acum.
În dantelări de fine salbe.
Pe tufă umedă, pe drum.
Un cinic puf au nins scaieţii...
Şi totuşi, iată-mă venit
În faţa toamnei şi-a tristeţii
Cu gândul iarăşi ispitit.
De-avântul surd care destinde
Tot mai departe largu-i zbor
Deasupra zărilor murinde.
A sumbrei văi, a tuturor.
Secţiune 5.02 II
(a) De-a lungul tristelor răzoare
Pe care vântul grămădi
Atâtea crengi rătăcitoare.
Mângâietoare vei veni?
Din glasul toamnei vei renaşte
Iubirii mele, vis fugar.
Şi însetatul va cunoaşte
Beţia vinului tău rar?

Vei fi atunci izbăvitoarea?
Deşi umbrit de-un mort trecut.
Îmi vei aduce totuşi floarea
Neprihănitului sărut?
Şi-n pacea-ntinderii, cuvântul
Pe-atâtea buze bănuit.
Dar iar intrat în noapte, sfântul
Cuvânt, va fi, va fi rostit?
Secţiune 5.03 III
Miraj fluid, formă fugară.
Străbate surele poteci
Şerpuitoare şi coboară
În toamna vânturilor reci.
Dorinţa mea îţi va aprinde
Ardori ce nu se pot grăi.
Şi-n ciuda umbrei ce se-ntinde
Ne vom iubi, ne vom iubi.
Până când anii vor aşterne.
În colb mărunt, argintul lor;
Până când, greu de ierni eterne.
Slăvitul prinţ al orelor
Va obosi să mai adaste
Ivirea ultimilor sloi.
Şi bolta nopţii sale vaste
Va-ncovoia şi peste noi.
Fulgii
Articol VI. Cad fulgii şovăielnici în stoluri fără număr
Din nevăzute urne ei cad pe albul umăr
Al dealurilor prinse de-o crustă argintie.
Oştiri de nori aleargă…
— Ce surdă simpatie.
Nori tulburi, nori metalici, spre voi întins mă poartă?
Aţi prefăcut în domuri de-argint natura moartă
Şi-aţi pus în peisagiu un nou fior de viaţă.
Voi, blocuri mohorâte, convoi de-obscură ceaţă!…
Tot plumbul meu din suflet, o, forme călătoare.
Ca voi să se topească în gânduri de ninsoare.
Căci, iată, vine vremea când – albe, împietrite – Pe gând

descăleca-vor zăpezi neprihănite…
Cad fulgii şovăielnici, aşa cum în poveste
Cad stropi de piatră scumpă, uşor şi leneş, peste
Un strălucit războinic, cuprins de-o vraje-adâncă.
— Asemenea câmpiei, sub cerul vânăt încă.
Ţinuturi ale minţii, lăsaţi să vă-mpresoare.
Lăsaţi să cadă-ntr-una din neaua altui soare.
Ce veşnic braţul ritmic al timpului aruncă…
Cad flori de-argint, de spumă pe lunca-n sărbătoare.
Şi vânturi potolite întinsurile-alintă.
Şi fluturi albi s-adună în pâlcuri orbitoare.
— O, suflete, ca lunca te-mbracă-n hiacintă…
Luntrea
Articol VII. Teorbele sonore şi cântecele toate
Au adormit în burgul târziei noastre nunţi;
Şi în stăruitorul declin, chiar tu renunţi
Să întârzii pe culmea posomorâtă. Poate
El doar să mai rămână… el, somptuosul crin
Al formei care urcă şi se desprinde, parcă.
De malul apei, unde tot gândul tău se-mbarcă
Îndurerat, nesigur şi silnic Lohengrin…
Sfielnic gând, tu nu vezi cum luntrea frământată
Şi lebăda grăbită spre sfintele păduri
Vor să-mplineşti porunca? Dar încă nu te-nduri
Să laşi ţinutul veşted al nunţii de-altădată!
Zoreşte, iar pe faldul uşor de hiacint
Îmbracă-ntâia armura, şi vechea ta mândrie
Se-nalţă spre uitatul regat, ce te îmbie
Statura ta turnată în luminos argint.
Vei trece… Marii codri fremătători de plângeri.
Înfioraţi de câte-un romantic hallali.
Îşi vor bolti frunzişul; o clipă vor cocli
Şi coif, şi scut în jocul virilelor răsfrângeri;
Zori neasemuite, apusuri de castele
Aprinse, sub metalul curat s-or oglindi.
Iar străvezia noapte va creşte şi rodi
Prin apele armurii răsăde-ntregi de stele;
Fugarnic sfânt, tu lasă ca fluviul să te poate…

Dar dincolo de luntrea îngustă nu privi.
Căci apa-ţi va trimite şi va întipări.
Întunecată, faţa iubirii voastre moarte!
Când va veni declinul
Articol VIII. Cu mâini învineţite de umblet lung prin ger
Voi reintra în mine când va veni declinul;
Voi coborî să caut, pierdută-ntr-un ungher.
Firida unde arde c-un foc nestins Divinul.
Şi flăcării voi spune: „Fior al caldei firi.
Joc viu ori şovăielnic de galbenă maramă.
Vibrare necurmată, zigzag de pâlpâiri.
Uşoară şi fierbinte văpaie, te destramă;
Redă nemărginirii fugarul tău mister…
Mereu mai străvezie, mereu mai necuprinsă.
Prin sure şi înalte pustiuri de eter
Desfăşură pe hăuri o horbotă aprinsă.
Deasupra ta, deasupra haoticului drum.
Cupolele nocturne te-or strejui hieratic;
Iar tu vei fi parfumul lunecător, de-acum.
Pe-a lumilor întinsă tipsie de jeratic.
Curând, sub faldul umbrei nu vei mai desluşi
Nici recea Astartee, nici încruntata Gee…
Doar spuza sidefată în depărtare, şi
În preajmă – goana unor năluci opiacee.
Vulturi de flăcări, aştrii spre tine s-or purta.
Vâslirii lor solemne deschide-atunci ferestre
Şi bea din plin vârtejul stârnit în preajma ta
Cum altă dată boarea pădurilor terestre.
Respiră, creşti mai vastă… în plasma unde doar
O singură năvală de năzuinţe se-aprinde.
Asemeni unei mare şi lacom protozoar.
Înmugurindu-ţi braţe, în noapte le întinde.
Al tău, al tău, cuprinsul întregului dintâi.
Din negura-Andromedii la sorii din Centaur.
Stăpânitoare, soarbe tot cerul, şi rămâi
Prin marea de funingini năvodul plin cu aur.
Râul
Din culmea unde, mai presus de nor.

Doar gheaţa îşi sculptează diamantul.
Te prăvăleai, gigantic clocotitor.
Cât zarea-ntins, haotic ca neantul.
În jurul tău, frânturi de stâncă, lut.
Cadavre ale florei uriaşe.
Monumentau un nenturnat trecut…
Şi nicăieri, în goana pătimaşe.
Reflux liniştit nu locuia
Cu lumea lui năvalnicele ape…
Dar anii au trecut… Din matca ta.
Prea strâmtă-atunci, ai dispărut aproape.
Oglindă călătoare, cer mobil.
Te-ai încadrat într-o uşoară spumă
Şi-ţi porţi acum cristalul tău steril
Spre a mărilor îndepărtată brumă.
Dar murmurul, acord eternizat.
Neîncetat mărirea ta o plânge;
Şi-ntregul tău trecut, pietrificat.
În unda potolită se răsfrânge.
Umanizare
Castelul tău de gheaţă l-am cunoscut, Gândire;
Sub tristele-i arcade mult timp am rătăcit.
De noi răsfrângeri dornic, dar nicio oglindire
În stinsele-i cristale ce-ascunzi nu mi-a vorbit;
Am părăsit în urmă grandoarea ta polară
Şi-am mers, şi-am mers spre caldul pământ de miazăzi.
Şi sub un pâlc de arbori stufoşi, în fapt de seară.
Cărarea mea, surprinsă de umbră, se opri.
Sub acel pâlc de arbori sălbatici, în amurg
Mi-ai apărut – sub chipuri necunoscute mie.
Cum nu erai acolo, în frigurosul burg.
Tu, muzică a formei în zbor, Euritmie!
Sub înfloriţii arbori, sub ochiul meu uimit.
Te-ai resorbit în sunet, în linie, culoare.
Te-ai revărsat în lucruri, cum în eternul mit
Se revărsa divinul în luturi pieritoare.
O, cum întregul suflet al meu ar fi voit
Cu cercul undei tale prelungi să se dilate.

Să spintece văzduhul şi – larg şi înmiit – Să simtă că vibrează în lumi nenumărate…
Şi-n acel fapt de seară, uitându-mă spre Nord.
În ceasul când penumbra la orizon descreşte.
Iar seara întârzie un somnolent acord.
Mi s-a părut că domul de gheaţă se topeşte.
Convertire
Unei femei din Nord
Articol IX. Prin ce-nnodate drumuri, pornind, la ce răscruce
Începe noaptea noastră să curgă, nu mai ştiu.
Văd doar la geamuri fuga trăsurii ce ne duce
C-un sac de somn pe capră – ghebosul.
În limba ţării tale mă necăjeam a spune
Că eşti supremul bine, înaltul meu regat.
Că nu cuprinde altă dulceaţă şi minune
Oraşul zmeu, oraşul ţestos şi ferecat.
Cu ochi în jumătate, ce vor să spună „Hai!”
Priveai la omul oacheş venit din Valahai.
Cu ochi pe jumătate, căci nu ţineai să-l măsuri.
Întâia mea cucoană de voaluri şi mătăsuri!
Pe crengi de vis, doi umezi de muguri, ochii tăi.
Se deschideau în floare; când lampe din odăi
Burau lumină scumpă la geamul de trăsură.
Cu foarte mare frică te-am sărutat pe gură.
Şi te-am rugat cu ciudă, de mila mea plângând.
Să uiţi de stângăcia băiatului ce sunt.
Că eu visez… cum pruncul flămând la sân, la maică.
De carnea ta curată şi albă de nemţoaică.
Mai rară ca răcoarea în luna lui Cuptor.
Mi-ai lunecat în braţe, ai desfăcut fuior
Tot părul ca un galben, întins eter de miere…
Şi m-ai făcut c-un lucru de preţ mai ştiutor:
Că două sunt, nu una, femeie şi muiere.
Ultimul centaur
…*Din Soarele îmbrăţişat de Nour*…
În ziua din urmă zori, din loc în loc.
Năuc… Dar mai spre seară desfăşură deodată
Pe asfinţitul verde, cu lespedea mâncată.

Regescul vas de gânduri crescut în dobitoc.
Tăriile topiră nepotrivitul bloc…
Târziu, spre geruri albe, o carne înnorată
Porni în melc de abur, pe când, dezgărdinată.
Se lămurea din noapte o inimă de foc.
Statornic gâde, Umbra – mâner masiv şi dâre – Căzu peste jeratec cu grelele satâre.
Şi luminosul bulgăr îl despică, felii.
Pământul aţipeşte. Răzleţ, niciun centaur.
Dar de nestinsul ropot al clarei herghelii
În zăcăminte sună filoanele-i de aur.
Gest
Articol X. Toiagul vechi, pe care l-a ciuruit, l-a ros
Şi cariul, şi custurea, ţi-l trec de-acum. Ca mine
Vei ispiti la rându-ţi temutele destine.
Urcând şi tu sub cerul de fier şi chinoros.
Te-aşteaptă mohorârea pustiului pietros!
Nu şovăi, străbate-o; iar când – diamantine – Pădurile de gheţuri se vor ivi pe cline.
Încrezător azvârlă ciomagul de prisos;
Din povârniş, în steiuri, din stânci, în văgăune
Izbit de lespezi, ciotul va face să răsune
Cu lung şi mare vuiet tot hăul de granit.
Dar sus, sub îngânata lumină-abia născândă.
Lăsând să scape râsul din pieptul rău sporit.
Acopere căderea cu hohot de izbândă.
Selim
Articol XI. El a venit când, singur şi mic, în pragul uşii
Îmi răcoream la vântul de-amurg obrazul-jar.
Când – ghindă cafenie – picau jos cărăbuşii.
Când era zarea frunză uscată de stejar.
Cu ţâţe tăvălite-n funinginea din slavă.
Tot mai aproape norii – ei mă-nţărcau întâi;
În somn plângeam să-mi şteargă priveliştea hârlavă
Şi piroteam pe prispă cu pragul căpătâi.
Dar feţe mai lăţoase, mai cornorate, turmă
Năşteau sub ţarc de gene şi se prindeau în şir
La hora dezmăţată a spaimei, ce se curmă

Târziu, când mâini de lună presară tibişir…
Şi haimana, şi pururi încăierat cu vântul:
Din târg, în mahalale: din Schei, în vreun cătun.
Un strigăt de-nserare îşi trăgăna cuvântul
Ca o manea de moale, şi larg: „Hai, bragă bun”.
Hazliu şi larg, ca turul ce-l vântură şalvarii.
Aşa sporea un strigăt. Şi iacă: ochi gălbui
Printre uluci, în umbră, rotiră icusarii.
(Amestecul şi aspru, şi blând, din ochii lui!)
Săgeţile zvâcneau în puf de rugă.
Să nu urmez chemării adânci aş fi putut?
La namila din poartă m-am năpustit în fugă.
Obrajii să mi-i sprijin pe palmele de lut.
— Giugiuc, mi-am zis, iar ochii priviră mai cruciş.
De mult n-a fost la turcul atât aliş-veliş…
Zi darnică, de lapte şi miere, aferim!
Hai, ia ce vrei din coşul lui Haivada Selim.
Şi trase mucavaua panereului turtit…
Ca sculele-n sipeturi, aşa mi-aţi răsărit.
Alviţe rumenite, minuni de acadele
Sticloase – numai tremur, văpăi şi ape, ca
Ocheanele de limpezi, de mici, la fel de grele…
O rază prăfuită prin toate furnica.
Şi dârdâind sub brumă şi colţii de migdale.
Rahatul părea urmă de-ngheţ după topit.
Un candel cât o nucă, prin perne de halvale.
Dormea-n trandafiriul lui şters şi aburit.
(Răsfrângeri vechi… Cuvântul nencăpător nu poate
Să zică iazul verde ce-mi tremuraţi şi-acum…
Bietul turc legat de biete cleştare…) Dintre toate.
El candelul mi-alese, apoi, adus a drum.
Porni mânat de seară şi înghiţit de cale.
Târând opinca-ntoarsă şi creaţă, fără spor.
Cădelniţând din coşul cu dulci zaharicale.
Din doniţa-nflorită lovită de picior…
Acolo… noapte, uliţi şi vaguri suburbane
Topiră pe-ndelete năluca lui Selim.
În candel, pânza lunii se răsuci – turbane – Şi-o stea ilic de

umbră cusu cu ibrişim.
Protocol al unui club Matei Caragiale
Preşedinte de onoare Al. Rosetti
„Vis al galeşei Floride şi-al ostroavelor Antile”.
Orchidee! nu eşti însăşi arta marelui Matei.
Cu a selbelor cădere în corole şi mantile
Sau cu Anzii albi în funduri ca o moarte de Protei?
Neajunsă, precum lancea unor iaduri vegetale.
Sub sărutul muştei Mima somptuos ca un manşon.
Locuieşte cetluită somnurile-i seminale
În o rouă de poleiuri: Raşelica Nachmansohn.
O! vegheat din jilţul Naibei al Pământurilor Nalte.
De atlaz tulip în creştet încheiat cu cap de mort.
„Mult” poesc, cioplirea unei rare şi pierdute dălţi.
Paşadia îşi despoaie înnoptat semeţu-i port.
O! scuipat de înverzita tuse a spumelor putride.
Cocoţat pe naufragii, nefiresc ca într-un ochean.
Împuind cămara nopţii cu oracole stupide
Gore freamătă-n jiletcă de râios batracian.
Cântec, lebădă străpunsă, sol a harfelor eline.
Strămutat pe mândre prapuri de năierii tăi vikingi
Până adânc în moleşeala quintelor manueline.
Alter ego, o! Pantazi, ce atlanticele învingi.
Liniştit rapsod al stelei ninsă în umbra străvezie.
Răsunând ca din legendă, ca din pânzele dintâi.
Liric pur! Închipuirea te petrece în vecie
Drept la racla ta de ape cu atolii căpătâi.
*
„Vis al galeşei Floride şi-al ostroavelor Antile”.
Cupă limpede! eşti numai arta marelui Matei.
Inima rămâne această moartă, între reci feştile
Fumegând pe Curtea Veche, la pangar, într-un bordei.
Nu străina frumuseţe, bunul plac şi veresia.
Însă schimnica împăcată şi făcliile ce ard!
Trupul scade sub velinţe, sufletul e în Rusia.
La un orb mormânt de raze, prins în Cavalerul Guard.
— Ce închide orchideea, ce ne sunt acele Indii
Mările creole unde bântuia piratul Kidd?

Consimţind o plecăciune insulelor biacintii.
Cartea Crailor la fila cea mai tulbure o deschid:
Acolò, ca de cutremur saltă slova mateină
Sub lucrarea Corcoduşei, aspra floare de maidan.
În vis mut gabrovenimea cumpăneşte în ruină.
Zveltă, surla Judecăţii lasă o umbră pe cadran.
*
— Dreaptă pravilă, dar zumzet de vestiri răsăritene.
Fiinţa noastră se clădeşte cu scriptura ta, Matei!
Prim şi ultim Caragiali, ca o holdă de antene
Te alegem viu din vântul despletitelor idei.
Iată, arsă în aur roşu şi în a smalţului rigoare
Slava netedă şi rară, stricta glorie, o ţii.
Neamurile iau aminte. Şi pe Crai va să coboare
Greu, cordonul Sfintei Ana al măreţei-împărăţii.
Bălcescu trăind lui Al. Rosetti
Leagăn amar, săracii mei Bălceşti!
Lut simplu, smălţuit ca şi o cană.
Pe Topolog culcat nu mai boceşti
Azi inima dintâi republicană.
A lui! Căci athanasic au sunat
Mii surle. Lespezi cască. Sar sigilii.
Şi peste un făcut, absurd regat
Un palid oaspe calcă, din Sicilii.
O, frate cărvunar, întreg trăieşti!
Din moarte ai păstrat doar străvezimea.
Ci din amurgul pajerii crăieşti
Cârteşte-ntunecat burtăverzimea.
Ai multursuzei tagme, gianabeţi
Cu oftica-nţeleşi şi cu exilul.
Un veac avar te vrură sub peceţi.
Şi zveltei libertăţi suciră trilul.
Ce-nseamnă! Astăzi piatră eşti, din unghi.
Republicii Române Populare.
Adeveritul mare, singur trunchi:
Bălcescu, început de calendare.